

Κηρύγματα μηνός Αύγουστου 2009

Ύπο Ἀρχιμανδρίτου Νικηφόρου Ἀ. Κυπριανοῦ
Ἐφημερίου Ἰ.Ν. Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Γλυκῶν Νερῶν

Κυριακὴ 2 Αὐγούστου

Ἀνέστη ὁ Χριστὸς μας, ἀδελφοί μου, γι' αὐτὸ καὶ σήμερα ψάλλουμε· «Κατέλυσας τῷ Σταυρῷ σου τὸν θάνατον· ἠνέωξας τῷ ληστῇ τὸν παράδεισον· τῶν μυροφόρων τὸν θρῆνον μετέβαλες καὶ ἐπέταξας κηρύττειν ὅτι ἀνέστης». Μὲ τὴν δύναμιν καὶ τὴν χάριν τῆς σταυρικῆς Σου θυσίας, Κύριε, κατάργησες τὸν θάνατον καὶ ὄχι μόνον, γιὰτὶ καὶ στὸν ληστὴ ποὺ μετανόησε ἄνοιξες τὸν παράδεισον, ἀλλὰ καὶ τῶν μυροφόρων γυναικῶν (ποὺ ἤλθαν πρῶτ-πρῶτὸ μνημα Σου) τὸν θρῆνον τὸν μετέτρεψες σὲ χαρὰ. Αὐτὴ τὴν χαρὰ ἔδωσες ἐντολὴ στοὺς ἀποστόλους Σου νὰ τὴν μοιρασθοῦν μὲ ὅλον τὸν κόσμον. Τὴν χαρὰ ὅτι ἀναστήθηκες ἐκ τῶν νεκρῶν καὶ ἔκτοτε προσφέρεις σὲ ὅλον τὸν κόσμον τὸ πολὺ, τὸ μεγάλο ἔλεός Σου, ποὺ εἶναι ἡ κληρονομία τῆς αἰωνίου βασιλείας Σου.

Ἀγαπητοί μου, «Τίς Θεὸς μέγας ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν;». Ὁ Κύριός μας εἶναι Αὐτὸς ποὺ προσφέρει στοὺς πιστεύοντας σ' Αὐτὸν μόνον χαρὰ· αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ χαρὰ, ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὴν Ἀναστασὴ Του, μετέτρεψε τὸν θρῆνον τῶν μυροφόρων γυναικῶν σὲ πανηγυρικὴ εὐφροσύνη· μετὰ τὴν λύπην καὶ τὸν πόνον ἔρχεται ἡ χαρὰ καὶ ἡ ἀνακούφιση· χαρὰ γιὰτὶ ἀνέστη ὁ Κύριος, ἀνακούφιση γιὰτὶ ὁ παράδεισος ἄνοιξε καὶ μᾶς περιμένει, ἐλπίδα ὅτι καὶ οἱ δικοὶ μας θρῆνοι θὰ μεταβληθοῦν καὶ ἡ δικὴ μας ἀνάστασις δὲν θὰ ἀργήσῃ. Αὐτὴν τὴν χαρὰ, αὐτὴν τὴν ἀνακούφιση, αὐτὴν τὴν ἐλπίδα καλλιεργοῦν κάθε Κυριακὴ τὰ ἀναστάσιμα μηνύματα τοῦ λυτρωμοῦ καὶ τῆς σωτηρίας, τοῦ ἁγιασμοῦ καὶ τῆς θεώσεως κατὰ χάριν. Ἀνέβηκε Ἐκεῖνος μετὰ τὴν ἔνδοξην Ἀνάστασίν Του στὸν οὐρανόν, πρὸς τὸν Πατέρα, καὶ περιμένει νὰ ὑποδεχθῇ τὸν καθένα ἀπὸ μᾶς ὡς πρίγκηπες καὶ κληρονόμους τῆς βασιλείας Του καὶ νὰ μᾶς ἀναπαύσῃ.

Σήμερα ὅμως ἀδελφοί, γιορτάζουμε καὶ τὸν ἅγιο ἔνδοξο πρωτομάρτυρα Στέφανο, τὸν διάκονο, τιμῶντας καὶ πανηγυρίζοντας τὴν ἀνακομιδὴ τῶν ἱερῶν λειψάνων του· γιορτάζεται καὶ τὴν περίοδο τῶν Χριστουγέννων ἡ ἱερὰ μνήμη του, φοβᾶμαι ὅμως πῶς μέσα στὴν ὑπέροχη πανηγυρικὴ χριστουγεννιάτικη ἀτμόσφαιρα ὁ Πρωτομάρτυς γιορτάζεται ὑποτονικά, παρ' ὅτι καὶ αὐτὸς ἦταν «πλήρης πίστεως καὶ Πνεύματος ἁγίου» καὶ παρ' ὅτι «πλήρης πίστεως καὶ δυνάμεως, ἐποίει τέρατα καὶ σημεῖα μεγάλα ἐν τῷ λαῷ»(Πράξ.6,8). Καὶ προκαλεῖ μὲ τὴν πίστη του, τὴν διδασκαλία του, τὴν ἀφοσίωσή του στὸν Ἰησοῦ τοὺς Ἰουδαίους ποὺ τὸν συκοφαντοῦν καὶ τὸν κατηγοροῦν ὅτι λέγει «ρήματα βλάσφημα εἰς Μωϋσῆν καὶ τὸν Θεόν» καὶ τὸν ὀδηγοῦν ἐνώπιον τοῦ Συνεδρίου.

Καὶ τὸ καύχημα τῶν δώδεκα καὶ ὄλων τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ μὲ πρόσωπον ποὺ λάμπει «ὡσεὶ πρόσωπον ἀγγέλου»(Πράξ.6,15) ἐλέγχει αὐτοὺς ποὺ εἶναι ὑπεύθυνοι γιὰ τὸν θάνατο τοῦ Δικαίου, τοὺς ἀποκαλεῖ «σκληροτράχηλους καὶ ἀπερίτμητους τῇ καρδίᾳ», φονεῖς τῶν Προφητῶν, καὶ εἰσπράττει τὴν καταδίκη εἰς τὸν διὰ λιθοβολισμοῦ θάνατον· τὸ σῶμα του σὲ λίγο γίνεται μία μεγάλη πληγή. Τὰ κτυπήματα εἶναι συνεχῆ, δυνατὰ καὶ ὀδυνηρά. Αὐτὸς ὅμως προσεύχεται: «Κύριε Ἰησοῦ δέξαι τὸ Πνεῦμα μου» καὶ «μὴ στήσης αὐτοῖς τὴν ἁμαρτίαν ταύτην»(Πράξ. 7,59). Κύριε, παρακαλεῖ τὸν Θεό, μὴ ὑπολογίσης, μὴ καταλογίσης τὸ ἔγκλημα τῶν συμπατριωτῶν μου, συγχώρεσέ τους· «Καὶ τοῦτο εἶπὼν ἐκοιμήθη». Καὶ ἡ ἁγία ψυχὴ του πέταξε πρὸς τὰ οὐράνια σκηνώματα ἀφήνοντας παρακαταθήκη σὲ μᾶς τὴν προσευχή: «Μὴ στήσης αὐτοῖς, Κύριε, τὴν ἁμαρτίαν ταύτην»

Ἀδελφοί μου· σίγουρα, σήμερα ποὺ τὰ ἱερὰ λείψανα «πρὸς τὴν βασιλεῖον πόλιν ἀνακομίζονται», θαυμάζουμε τό μεγαλεῖο καὶ τὸ κάλλος τῆς ψυχῆς του· μὴ μείνωμε μόνο «θαυμάζοντες»· ἄς προχωρήσουμε πιὸ πέρα καὶ ἄς λέμε καὶ ἐμεῖς ἀπὸ καρδιᾶς «μὴ στήσης αὐτοῖς, Κύριε, τὴν ἁμαρτίαν ταύτην» γιὰ ὅσους μᾶς πίκραναν, μᾶς ἀδίκησαν, μᾶς ἐνόχλησαν, μᾶς συκοφάντησαν ἢ δίωξαν ἢ «εἶπον πονηρὸν ῥῆμα καθ' ἡμῶν ψευδόμενοι»· Ἀμήν.

Κυριακή 9 Αυγούστου

Με τὸ σημερινὸ ἀναστάσιμο Ἀπολυτίκιο, ἀδελφοί μου, ἐπιχειρεῖ ἡ Ἐκκλησία μας νὰ μᾶς πληροφορήσῃ, νὰ μᾶς διαβεβαιώσῃ γιὰ τὸ μέγεθος τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εὐσπλαχνίας τοῦ Θεοῦ. «Ἐξ ὕψους κατῆλθες ὁ εὐσπλαγχνος, ταφὴν κατεδέξω τριήμερον» ψάλλουμε καὶ ὁμολογοῦμε· ἦλθες ἀπὸ ψηλά, ἀπ' τοὺς οὐρανοὺς, κατέβηκες ἐδῶ στὴ γῆ, γεμᾶτος εὐσπλαχνία καὶ ἀγάπη γιὰ μᾶς, Χριστέ μας, καταδέχθηκες δὲ μαρτυρικὸ θάνατο, ἀνέχτηκες ἐνταφιασμὸ γιὰ τρεῖς μέρες, καὶ ὅλα αὐτὰ μὲ μοναδικὸ σκοπὸ καὶ στόχο «ἵνα ἡμᾶς ἐλευθερώσῃς τῶν παθῶν», νὰ μᾶς γλυτώσῃς δηλ. ἀπὸ τὰ δεινὰ καὶ τὰ δεσμὰ τῆς ἁμαρτίας. Ἄς εἶσαι δοξασμένος Ἐσού, ποὺ ἔγινες γιὰ μᾶς ἡ πραγματικὴ, ἡ ἀληθινὴ ζωὴ καὶ ἡ δική μας ἀνάστασις.

Ὁ Θεός, ἀδελφοί, ὁ κυρίαρχος τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς δὲν «δίστασε» νὰ πάρῃ «δούλου μορφὴ», νὰ φορέσῃ ἀνθρώπινη σάρκα, νὰ ἔλθῃ νὰ ζήσῃ ἐδῶ ἀνάμεσά μας. Μετὸ πάθος Του, τὴν ταφὴ Του καὶ τὴν Ἀνάστασή Του χάρισε σὲ μᾶς ἐλευθερία ἀπὸ τὴν τυραννία τοῦ διαβόλου. Μᾶς ἀπάλλαξε ἀπὸ τὴν καταδίκη τοῦ ἄδου καὶ μᾶς ἀποκατέστησε στὸ ἀρχαῖο κάλλος, τὴν παραδεισένια ὁμορφιά, τὴν θεϊκὴ ἀρχοντιά. Εἶναι πράγματι ἡ «ζωὴ καὶ ἡ Ἀνάστασις ἡμῶν». Μεγάλῃ ἡ δωρεά Του, ἀμέτρητο τὸ ἔλεός Του. Ἡ φιλανθρωπία Του ἀπροσδόκητη· ἐμεῖς ὅμως πῶς ἀξιοποιοῦμε αὐτὴ Του τὴν δωρεά; Καταλαβαίνουμε ἄραγε πῶς τὰ δῶρα καὶ ἡ χάρις τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μας δὲν μᾶς ἔρχονται σὰν μία ὑποχρεωτικὴ καὶ ἀναίτια εὐεργεσία; Μήπως πρέπει ὄχι μόνον νὰ Τὸν ἀναζητήσουμε, ἀλλὰ καὶ νὰ Τοῦ προσφέρουμε τὴν λατρεία καὶ τὴν ἀναστημένη μὲ τὰ ἔργα τῆς ἀγάπης ψυχὴ μας; Μήπως πρέπει ν' ἀποβάλουμε τὸν παλαιὸ ἄνθρωπο, ποὺ φθείρεται ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, καὶ νὰ ἐνδυθοῦμε τὸν Χριστό, γιὰ νὰ γίνῃ ἡ ζωὴ μας ἕνας συνεχῆς δοξολογικὸς ὕμνος στὸν Ἀρχηγὸ τῆς σωτηρίας μας; Νομίζω πρέπει.

Ὅμως σήμερα, 9 Αυγούστου, γιορτάζουμε καὶ ἕνα ξεχασμένο, ἕνα ἀφανῆ ἀπόστολο, τὸν λαβόντα τὸν τόπο Ἰούδα, τὸν ἅγιο ἀπόστολο Ματθία· «ἐξῆλθεν

τοῦ χοροῦ τῶν ἀποστόλων ἄρθεις Ἰούδας ἐπὶ βρόχου, εἰσῆλθεν ἄρθεις Ματθίας ἐπὶ ξύλου». Ὁ ἓνας ἀπέρριψε τὸν Χριστό, καὶ ὁ ἄλλος ἐλεύθερος Τὸν ἀκολούθησε· ὁ ἓνας μόνος του πρόδωσε καὶ ἀπαγγονίστηκε, ἐνῶ ὁ Ματθίας ἀπὸ τὸν Θεὸ διὰ τοῦ λαοῦ ὑπεδείχθη καὶ θεληματικὰ ὑπὲρ Χριστοῦ ἐμαρτύρησε· ὁ ἀπόστολος Ματθίας ἀποτελεῖ τὴν πρώτη πράξη τῶν Ἀποστόλων· ἐπιλέγουν τὸν Ματθία στὴν θέση τοῦ Ἰούδα· ἐκπληρώθηκε ἔτσι ἡ προφητεία τοῦ Δαυὶδ γιὰ τὸν Ἰούδα «Τὴν ἐπισκοπὴ αὐτοῦ λάβη ἕτερος» καὶ διὰ κλήρου ὁ ἀπόστολος Ματθίας «συγκατεψηφίσθη μετὰ τῶν ἑνδεκα ἀποστόλων».

Μετὰ δὲ τὴν Πεντηκοστὴ τῶν Χριστιανῶν καὶ τῶν Ἀποστόλων διωκομένος ὁ Ματθίας ἔφυγε στὴν Αἰθιοπία, ὅπου ἐπὶ πολλὰ χρόνια εὐαγγελίσθηκε τὸν Χριστὸ καὶ ἔφερε τὸ μήνυμα τῆς λυτρώσεως σὲ πολλές ψυχές. Ὅμως συνάντησε καὶ δυσκολίες πολλές καὶ ἀντιδράσεις ποικίλες καὶ ἀπὸ τοὺς «καθημένους ἐν χώρα καὶ σκιᾷ θανάτου»· ὑπεβλήθη σὲ σταυρικὸ θάνατο σὰν τοῦ Σωτῆρος μας Ἰησοῦ. Μὲ κλῆρο ἐκλήθη στὸ ἀποστολικὸ ἀξίωμα· μὲ τὴ θέλησή του καὶ γιὰ τὴν πίστι τοῦ Χριστοῦ εἰσῆλθε στὸ χῶρο τῶν μαρτυρίων. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή πού ἔγινε συνεργὸς τῶν Ἀποστόλων, ἀξιώθηκε νὰ διακονήσῃ τὸ ἔργο τοῦ εὐαγγελισμοῦ, ἀφανῆς ὑπάρχων διδάσκαλος ἀλλὰ τόσον οὐσιώδης. Οἱ Αἰθίοπες σήμερα τὸν εὐγνωμονοῦν, τὸν τιμοῦν, καὶ δοξάζουν τὸν Ἀναστάντα· αὐτὸς ἔφυγε ἀπὸ τὸν κόσμον μας ἐν μαρτυρίᾳ ἀλλὰ καὶ ἐν εἰρήνῃ καὶ μὲ τὴν χαρὰ καὶ τὴν συναίσθησι ὅτι ἐπέτελεσε μὲ αὐταπάρνησι τὸ καθῆκον καὶ ἐδικαίωσε τὴν κλῆσι του.

Ἅγιε Ἀπόστολε Ματθία· τὴν πίστιν ἄσουλων τηρήσας ἐν ὑπίστοις ἀυλιζόμενος, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν μετὰ τῶν λοιπῶν ἁγίων Ἀποστόλων σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Ἀμήν.

Κυριακή 16 Αυγούστου

Ἀδελφοί· καὶ σήμερα μὲ τὸν ἀναστάσιμο παιᾶνα θὰ χαιρετίσουμε τὴν λειτουργική μας σύναξη καὶ συνάντησιν· μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι «ἀνέστη τριήμερος ὁ Σωτὴρ» καὶ σήμερα θὰ δοξολογήσουμε τὴν βασιλεία καὶ τὴν οἰκονομία Ἐκείνου, ποὺ εἶναι ὁ μόνος φιλόφρων. Ἄς σφραγίσθηκε ὁ τάφος τοῦ Ἰησοῦ μὲ «λίθον μέγαν», ἃς παρατάχθηκαν διμοιρίες στρατιωτῶν «φυλασσόντων τὸ Ἄχραντον Σῶμα», ὁ Σωτὴρ «ἀνέστη τριήμερος» καὶ σὲ πείσμα τῶν Ἰουδαίων «δωρεῖται τῷ κόσμῳ τὴν ζωὴν». Καὶ γι' αὐτὴν τὴν μεγάλην εὐεργεσία καὶ χάριν ὅχι μόνο οἱ ἄνθρωποι ἀλλὰ καὶ «αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν» ὑμνολογοῦν, δοξολογοῦν καὶ μὲ μεγάλη φωνὴ διατρανῶνουν ὅτι ἀξίζει δόξα τιμὴ καὶ προσκύνησις στὴν οὐράνιον βασιλεία τοῦ Ἀναστάσιου, στὴν φιλοφροσύνη Του, στὴν οἰκονομία Του, στὴν ἀγάπη Του γιὰ τοὺς ἀνθρώπους καὶ γιὰ τὴν θυσία Του.

Ἡ ἀνθρώπινη κακία ἐκδηλώθηκε μὲ τὴν συμπεριφορὰ τῶν Ἰουδαίων ἀπέναντι στοῦ Χριστοῦ· νόμιζαν πὼς ἂν λάμβαναν πρόσθετα μέτρα ἀσφαλείας, ὁ νεκρὸς θὰ ἔμενε γιὰ πάντα στοῦ μνήμα· ἀγνοοῦσαν μὲ ποῖο μυστήριον ἦταν ἀντιμέτωποι. Ἀγνοοῦσαν ὅτι ὁ ἐσταυρωμένος Ναζωραῖος εἶναι ἡ ζωὴ ποὺ ἀνατέλλει ἀπὸ τὸν τάφο· ἀγνοοῦν ὅτι ὁ δεσπότης τῶν οὐρανῶν διδάσκει τὴν ἔγερσιν Αὐτοῦ, ὅτι ὁ ὑπέρθεος καὶ Θεάνθρωπος δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ κρατηθῆ ὑπὸ τῆς φθορᾶς· μὴ πλανᾶσθε, Ἰουδαῖοι. Ἕνας ὑπάρχει Κύριος καὶ Θεὸς ὁ «ἐκ νεκρῶν Ἀναστάσιος». Αὐτὸν ἔμεῖς καὶ σήμερα καὶ αὔριο «πάλιν καὶ πολλάκις» ἃς παρακαλέσουμε· «εἰρήνευσον ἡμῶν τὴν ζωὴν, Κύριε». Σὺ ποὺ σταυρώθηκες γιὰ μᾶς καὶ μὲ τὴν θέλησίν Σου ἐτάφης καὶ ἀνέστης ἐκ τῶν νεκρῶν, καὶ μὲ τὴν ἀνάστασίν Σου «ἠλευθέρωσας ἡμᾶς ἐκ τῆς ἀρχαίας κατάρης καὶ ἐπλήρωσας τὰ πάντα χαρᾶς».

Ἀδελφοί, στήν Κεφαλονιά σήμερα, 16 Αὐγούστου, ὅπως καί κάθε χρόνο τέτοια μέρα γίνεται σεισμός πνευματικός. Γιορτάζει ὁ ὄσιος Γεράσιμος, ὁ νέος ἀσκητής, καί τιμᾶται ἀπό τὸ πανελλήνιο καί ἰδιαιτέρως ἀπὸ τοὺς Κεφαλονῖτες, οἱ ὅποιοι τὸν ἔχουν ὡς προστάτη καί πολιοῦχο τοῦ νησιοῦ τους. Δὲν εἶναι εὐκόλο νὰ μιλῆσι κανεὶς γιὰ τὸν ὄσιο πατέρα μας Γεράσιμο· τὸν ἀπλὸ στρατιώτη τοῦ ἐπουρανίου βασιλέα, «τὸν ἄνθρωπο μὲν τῆ φύσει, ἄγγελον δὲ τοῦ βίου ὑπάρχοντα». Πῶς νὰ ἐπαινέσι κάποιος ἐκεῖνον ποὺ ἦταν μὲν κατὰ συγκρότηση τοῦ σώματος ἄνθρωπος, ἀλλὰ ζοῦσε ἐδῶ στὴ γῆ σὰν ἄγγελος; Ποιὸς μπορεῖ κατ' ἀξίαν νὰ δοξολογήσι τὸν ὄσιο, ὁ ὅποιος «ἀγνείαν παντελῆ καί σωφροσύνην ἀσπασάμενος» εἶχε μὲν τὸ κατὰ φύσιν, ἔφυγε δὲ τὸ παρὰ φύσιν (δηλαδὴ τὴν ἁμαρτία) καί ἀγωνίσθηκε γιὰ τὸ ὑπὲρ φύσιν; Καί πέτυχε καί ἔγινε δοχεῖο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, μέσα ἀπὸ τὸ ὅποιο ἀνέβλυζαν οἱ καρποὶ του, «ἀγάπη, χαρά, πίστις, πραότης, ἐγκράτεια» ἀκόμα «εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθωσύνη» (Γαλάτ. 5-22).

Καί ἡ πρὸς τὸν Ἀναστάντα ἀγάπη του, ἡ πρὸς τὸν Χριστὸ ἀφοσίωσί του στέφθηκε ἀπὸ οὐράνιο στέφανο. Γέρας θὰ πῆ βραβεῖο, ἀριστεῖο, καί ἔλαβε τὸ χάρισμα «δαίμονας ἀπελαύνειν καί νόσους ἰατρεύειν». Ὁ ἅγιος Γεράσιμος θεωρῶ πῶς εἶναι τῆς «Ἑλλάδος ἀπάσης φρουρὸς ὑπέρμαχος», καί τοῦτο τὸ λέγω εὐλογώντας τὴν εὐνοία τοῦ Θεοῦ, ποὺ γιὰ τὴν προφύλαξη τοῦ ὀρθοδόξου πληρώματος ἀπὸ τὸν παπισμὸ ἐδώρησε στὸ Ἴόνιο πέλαγος ὡς θώρακα, ὡς φρούριο, ὡς κάστρο τὸν ὄσιο Γεράσιμο, τὸν ἅγιο Σπυρίδωνα καί τὸν ἅγιο Διονύσιο. Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ ἐν ἁγίοις ἀναπαυόμενος.

Ἀδελφοί μου· ἐορτάζοντες τὸν ἅγιο Γεράσιμο, «αὐτὸν ἐν ἀρεταῖς μιμούμενοι, δυσωπήσωμεν πρεσβεύειν ὑπὲρ ἡμῶν εἰς τὸ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν». Ἀμήν.

Κυριακή 23 Αύγουστου

Ἀδελφοί· στὸ σημερινὸ ἀναστάσιμο Ἀπολυτίκιο ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος, ὁ Χριστὸς καὶ ὁ ἄδης εἶναι ἀντιμέτωποι. Εἶναι γνωστὸ πλέον σὲ ὅλους ὅτι κέντρο τῆς Ὁρθόδοξης λατρείας εἶναι ἡ Ἀνάστασις τοῦ Ἰησοῦ. Γι' αὐτὸ κάθε Κυριακὴ, ὅπως καὶ ἄλλοτε ἔχουμε τονίσει, ὅλοι οἱ ὕμνοι ἀναφέρονται (ὡς μικρὴ συμβολὴ στὸ μέγα θαῦμα) στὸν θρίαμβο τῆς Ἀναστάσεως. Ψάλλουμε λοιπὸν σήμερα· «Ὅτε κατήλθες πρὸς τὸν θάνατον ἡ ζωὴ ἢ ἀθάνατος, τότε τὸν Ἄδην ἐνέκρωσας τῇ ἀστραπῇ τῆς θεότητος». Τότε Δέσποτα ποῦ κατέβηκες ἐκεῖ ὅπου μόνο θάνατος κυριαρχοῦσε, δηλ. στὸν ἄδην, Ἐσὺ ποῦ εἶσαι ἀθάνατος καὶ αἰώνιος ζωὴ, τότε μὲ τὴν ἀστραπὴ τῆς παρουσίας Σου, τὸν φωτισμὸ τῆς θεότητός Σου, νίκησες τὸν θάνατο καὶ ἐνέκρωσες τὸν ἄδην· καὶ τότε πιά (ὡς Νικητὴς Χριστέ) ἔλαβες σὰν τρόπαιο τοὺς νεκροὺς καὶ τοὺς ὠδήγησες στοὺς οὐρανοὺς· «τότε Κύριε ποῦ τοὺς τεθνεῶτας ἐκ τῶν καταχθονίων ἀνέστησας» ὅλος ὁ ἀγγελικὸς κόσμος, «πᾶσαι αἱ Δυνάμεις τῶν ἐπουρανίων, ἐκράυγαζον». Χριστέ καὶ Θεέ μας, Σὺ ποῦ χορηγεῖς τὴν ἀληθινὴ καὶ αἰώνια ζωὴ, ἃς εἶσαι δοξασμένος. «Ζωοδότα Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι».

Τί χαρὰ καὶ τιμὴ σὲ μᾶς νὰ συμμετέχουμε μαζὶ μὲ τὸν ἀγγελικὸ κόσμο, μὲ τρόπο πανηγυρικό, στὴν θριαμβευτικὴ νίκη, δηλ. τὴν Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ, ποῦ εἶναι, ποῦ πρέπει νὰ εἶναι, καὶ στόχος ὅλων μας, δηλ. ἡ δικὴ μας ἀνάστασις· τοῦτο δὲ εἶναι δυνατόν νὰ πραγματοποιηθῇ, ἂν ἡ ζωὴ μας εἶναι ζωὴ μετаноίας, ἂν οἱ πράξεις μας, ἐλεγχόμενες ἀπὸ τὴν διδασκαλία τοῦ Εὐαγγελίου, εἶναι ἀρεστὲς στὸν Κύριό μας. Ἄς μὴ ξεχνᾶμε, ἀδελφοί μου, ὅτι, ἂν ἔχουμε στὴν καρδιά καὶ τὴν ψυχὴ μας τὸ ἀναστάσιμο μήνυμα τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀπὸ τώρα μπορούμε νὰ γευώμεθα τὴν χαρὰ τοῦ οὐρανοῦ, νὰ ἀναγνωρίζουμε τί ζητεῖ ἀπὸ μᾶς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, δηλ. νὰ βλέπουν οἱ ἄλλοι, οἱ ἀπέναντι, τὰ καλὰ ἡμῶν ἔργα καὶ νὰ δοξάζουν

τὸν Πατέρα ἡμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Ἐνδεχομένως κάποιοι νὰ μένουν ἀσυγκίνητοι ἀπ' τὸ ἀναστάσιμο μήνυμα τῆς Ἐκκλησίας. Θεωρῶ ὅτι δὲν ἔχουν εὐθύνη αὐτοί. Ἡ εὐθύνη ἀνήκει σὲ μᾶς, ποὺ δὲν δείξαμε ὅτι τὰ καλὰ ἐνδεχομένως ἔργα μας ὀφείλονται στὸν Ἀναστάντα Κύριό μας.

Ἀδελφοί· πολὺ μεγάλη ὑπηρεσία στὴν ἱεραποστολὴ θὰ ἔχουμε προσφέρει, ἂν μὲ τὴ ζωὴ μας, τὴν συμπεριφορὰ μας, τὶς ἀντιδράσεις μας ἀποδεικνύουμε ὅτι βασιλεύει στὶς ψυχὲς καὶ στὶς καρδιές μας ὁ Νικητὴς Χριστὸς, τοῦ ὁποῦ ἡ βασιλεία «οὐκ ἔστι ἐκ τοῦ κόσμου τούτου», ὅτι ἡ βασιλεία Του εἶναι ἓνα κομμάτι τ' οὐρανοῦ, εἶναι βασιλεία εἰρήνης καὶ ἀγάπης. Εἶναι καρπὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἡ εἰρήνη ποὺ ἔρχεται ἀπὸ τὸν οὐρανό, καὶ ὁ πιστὸς ἄνθρωπος, ὁ ἀναστημένος, ὁ ἀναγεννημένος φανερώνει ἔμπρακτα αὐτὸ ποὺ ὁ Κύριος διεκήρυξε· «*Εἰρήνη τὴν ἐμὴν δίδωμι ὑμῖν, οὐ καθὼς ὁ κόσμος δίδωσιν*» (Ἰωάν. 14-27). Εἶναι δική μας εὐθύνη νὰ ἀναζητήσουμε τὴν εἰρήνη τ' οὐρανοῦ «*τὴν πάντα νοῦν ὑπερέχουσα*» καὶ νὰ τὴν κατακτήσουμε.

Κυριακή 30 Αυγούστου

Ἀδελφοί μου, ἀκροατὲς τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ· «εἰρηνέυσον ἡμῶν τὴν ζωὴν Κύριε» ἀκούσαμε τὸν ὑμνωδὸ πὸ παρακαλοῦσε Ἐκεῖνον «ὅστις Σταυρὸν ὑπέμεινε» γιὰ μᾶς καὶ θάνατο κατήργησε ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, γιὰτὶ κατὰ τὴν πορεία πρὸς τὸ θεῖο Πάθος, ὑπῆρξε τὸ τέλειο πρότυπο τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς εἰρήνης· καὶ ἐνῶ ὡς ἄνθρωπος πονοῦσε πάνω στὸν Σταυρό, ὑπέμεινε χωρὶς νὰ χάσῃ τὴν εἰρήνη Του. Ἀλήθεια πόσο ἔχουμε ἀνάγκη νὰ μᾶς εἰρηνεύσει τὴ ζωὴ ὁ Χριστός, ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀγάπης! Πόσες καὶ πόσες φορές δὲν βρεθήκαμε μὲ τσακισμένη τὴν ψυχὴ μας ἀπὸ τὴν ταραχὴ καὶ τὴν ἀγωνία, πόσες καὶ πόσες φορές τὰ ἀτομικά, τὰ οἰκογενειακὰ ἢ τὰ ἐπαγγελματικὰ προβλήματα δὲν ἔγιναν αἰτία νὰ ταραθοῦμε καὶ νὰ εἴμαστε ἀνήσυχτοι; Μποροῦμε ἄραγε νὰ εἴμαστε εἰρηνικοί, νὰ μὴ μᾶς φοβίζῃ τὸ ἐνδεχόμενο τῆς ἀποτυχίας;

Εἶναι εὐκόλο ἄραγε τὸ φάσμα μιᾶς ἀρρώστιας νὰ μὴ διαταράσῃ τὴν εἰρήνη μας; Σίγουρα ὄχι. Ἡ εἰρήνη τότε φεύγει ἀπὸ τὴν ζωὴ, τὴν ψυχὴ καὶ τὴν καρδιά μας μὲ φοβερὲς συνέπειες. Ὅποιος δὲν ἔχει εἰρήνη, εἶναι ταραγμένος, γίνεται τραγικὸς ἄνθρωπος, ἀνίκανος νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὶς ὅποιες δυσκολίες τῆς ζωῆς. Καὶ αὐτὸ τὸ ζοῦμε καθημερινὰ ἀκόμα καὶ μέσα στὸν Ναό. Πόσες φορές δὲν γίναμε μάρτυρες τοῦ φαινομένου ἔλλειψης εἰρήνης, εἰρηνικῆς διαθέσεως, μὲ ἀποτέλεσμα θυμούς, ἐκνευρισμούς, προσβολές, φωνές, ἀταξίες, ἀνυπακοὴ στοὺς κληρικούς καὶ ποιμένες καὶ τὶς ὑποδείξεις τους, ταραχὴ στὴν ψυχὴ μας καὶ ἀδυναμία νὰ συναντηθοῦμε; Ἄξιον καὶ δίκαιον λοιπὸν νὰ ζητᾶμε μὲ ἐπιμονὴ «Εἰρηνέυσον ἡμῶν τὴν ζωὴν, Κύριε».

Ἀδελφοί μου· ἡ εἰρήνη ὡς καρπὸς πίστεως, ὡς καρπὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, εἶναι ἀφορμὴ, ἀφετηρία ἀγιότητος. Καὶ ἐκφραστὲς αὐτῆς τῆς ἐμπειρίας τῆς Ἐκκλησίας εἶναι καὶ οἱ ἅγιοι Πατριάρχες Κων/λεως Ἀλέξανδρος, Ἰωάννης καὶ

Παῦλος πού σήμερα ἐορτάζουμε· ἅγιοι τρεῖς ἱεράρχες πλήρεις εἰρήνης παρ' ὅτι ἔζησαν τὴν δύσκολη περίοδο τοῦ Ἀρειανισμοῦ. Σήμερα λοιπὸν πού «ἡ τρίφωτος τῶν πατέρων ἀνέτειλε διαύγεια», σήμερα πού τρεῖς ἅγιοι Πατριάρχες, γνήσιοι φίλοι του Θεοῦ καὶ ἀκριβεῖς προστάτες τῶν δογμάτων τῆς πίστεώς μας γιορτάζουν, σήμερα λοιπὸν ἄς δώσῃ ὁ Θεὸς νὰ ἀποκτήσουμε θεία ἐπίγνωση, ταπείνωση καὶ εἰρήνη μὲ τὸν οὐρανό, μὲ τὸν διπλανό, μὲ τὸν ἑαυτό μας.

Ἀδελφοί· εἶναι χαρακτηριστικὸ ὅτι ὁ ἅγιος Ἀλέξανδρος (ὄνομα πού συγκινεῖ τὸν ὀρθόδοξο ἑλληνισμό) εἶναι δημοφιλὴς ὑπὲρ τοὺς ἄλλους δύο, εἶναι ἀξιόσεβαστος, ἀξιαγάπητος καὶ ἀξιομίμητος· ἀνεδείχθη ὑπέρμαχος τοῦ Χριστοῦ «μὴ πτήξας παράνομον βασιλέα» πού ἦταν ἀρειανίζων, οὔτε τὸν αὐχένα ἔσκυψε στὸ ἄθεο πρόσταγμα, γι' αὐτὸ καὶ ὀνειδισμοὺς καὶ ὕβρεις καὶ βασανισμοὺς ὑπέφερε· τὸ ὄνομά του ἔγινε ταυτόσημο μὲ τὴν γενναιότητα, τὴν ἀνδρεία καὶ τὴν δεξιότητα καὶ ὡς ἔχοντα παρρησία «πρὸς τὸν φιλόανθρωπον Θεόν» ἐμεῖς οἱ ἀπλοῖ ἐορταστὲς τῆς μνήμης του ψάλλουμε· «Πρέσβευε, ἅγιε, Χριστῶ τῷ Θεῷ τῶν παισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην σου»· καὶ χαιρετίζουμε τὴν ἁγία εἰκόνα του λέγοντας: «χαῖρε, πάτερ Ἀλέξανδρε, ὅτι παρέχεις πιστοῖς τὴν εἰρήνην, χαῖρε τῆς Τριάδος ὁ μέγας μύστης, χαῖρε δι' οὗ κραταιοῦται ἡ πίστις· χαίροις Πάτερ Τρισόλβιε».